

brug af antibiotiske vækstfremmere, var der umiddelbart efter en voldsom stigning i brugen af antibiotika i behandlingen i svinestalde. Det var, fordi man ikke samtidig fik sat fokus på at omstille staldsystemet, sådan at man kunne bruge det uden vækstfremmere.

Og jeg vil gerne sige til skatteministeren – jeg vil ikke forlange, at skatteministeren skal gå ind i en debat, og det var måske bedre, hvis det var fødevarerministeren – at hvis man følger den linje, man brugte i Sverige, og blot forbyder brugen af antibiotiske vækstfremmere, så får man et højere forbrug af penicillin og antibiotika. Det vil sige antibiotika fra andre områder, f.eks. systematisk behandling af smågrise ordineret af en dyrlæge. I Sverige var det svært at se, at der var et fald i det samlede forbrug af antibiotika.

Det er for at undgå den situation, at vi har peget på, at de afgifter, der kommer ind, skal bruges til hjælp til omstilling af staldsystemerne, sådan at man kan gebærde sig uden brug af vækstfremmere. For mig at se er det ikke alene for at få en højere miljøeffekt ud af det og derigennem at få endnu flere til hurtigere at omstille til staldsystemer, hvor man ikke bruger antibiotiske vækstfremmere, men det er simpelt hen også for at undgå, at det ikke skal få den modsatte effekt.

Det synes jeg skatteministeren skulle tage med hjem og meddele fødevarerministeren. Så håber jeg, vi får en drøftelse af det under udvalgsbehandlingen. Der er for mig at se et klart, klart formål med brugen af afgiftsprove-nuet til netop omstillingen.

Med hensyn til hvordan man skal beregne afgiften – om man skal bruge det system, som er fremlagt af regeringen, eller det, som Enhedslisten har fremlagt – vil jeg sige, at det mere er et spørgsmål om en faglig vurdering. Jeg kan sige, at grunden til, at vi har valgt det system, vi har valgt, nemlig at afgiften beregnes af aktivstoffet, er, at vi vil gøre det enkelt. Der sker selvfølgelig altid det, når man gør tingene enkle, at det godt kan gå hen og blive lidt uretfærdigt.

Men man kan jo sige, at det er den samme model, som vi har været med til at lave på pesticiderne sammen med regeringen. Der kan man tale om, at den er virkelig uretfærdig, hvis det endelig var, man skulle tale om en afgift, der rammer forkert. Når den går generelt på aktivstoffet, som den gør dér, så rammer den jo de brede spektrede pesticider på samme måde

som dem, der er målrettede. Hvis man endelig skal sige, at der er nogle pesticider, der er lidt mindre spild ved end andre, så er det dem, der er målrettet mod nogle særlige forhold. Og det er de nyeste, og det er dem, der er patent på, og derfor er det de dyreste, og dem holder de sådan set ude af markedet. Derfor vil jeg sige, at det virker lidt underligt, at man skal lave systemet så kompliceret, som det er her. Men lad os kigge på det. Det skal ikke være det, der forhindrer, at der kommer en aftale på det her område så hurtigt som muligt. Det er jeg da helt enig i.

Men jeg håber også, at regeringen vil lytte til, at der er et vist formål med at få brugt prove-nuet. Det er at undgå, at det får en negativ effekt ved, at der pludselig bliver et større antibiotikaforbrug, som det skete i Sverige, og derudover at få speedet omstillingen og omlægningen op, og det kræver bl.a. nyinvesteringer i staldsystemer og driftssystemer. Hvis man giver pengene som tilskud til det, så får man altså den tredobbelte effekt ud af afgiftsprove-nuet. Det er jo det, der er vores hensigt med at accelerere og speede afviklingen af vækstfremmerne op, så de kommer ud af dansk husdyrproduktion, og det er især svin og fjerkræ, vi tænker på.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 48:

Forslag til folketingsbeslutning om inddrivelse af gæld til det offentlige og om genoptagelse af et udvalgsarbejde vedrørende indstilling om løsningsforslag til næringskarantæne.

Af Kristen Touborg (SF) m.fl.
(Fremsat 4/11 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det beslutningsforslag, som Socialistisk Folkeparti her er fremkommet med, pålægger regeringen i indeværende folketingsår at fremsætte lovforslag med henblik på yderligere effektivisering af det offentlige restanceinddrivelse og på, at der senest her i januar 1998 genoptages et udvalgsarbejde fra september 1992 under Skatteministeriet, det såkaldte Konkursudvalg.

Som en af begrundelserne for beslutningsforslaget henviser forslagsstillerne til, at der trods tiltag for at effektivisere restanceinddrivelsen senest ved lov nr. 1204 af 27. december 1996 stadig er behov for flere inddrivelsesmuligheder på nogle restanceområder, ligesom der bør være flere muligheder for at sætte ind over for den relativt lille del af erhvervslivet, som tegner sig for langt den største del af de samlede restancer til det offentlige. Dette bør ske ved nogle flere restanceforebyggende foranstaltninger, herunder erhvervsbegrænsninger og, som det hedder, næringskarantæne i særlig grove tilfælde, hvor selvstændigt erhvervsdrivende oparbejder en betydelig gæld til det offentlige.

Forslagsstillerne mener, at der skal indføres en generel lovhjemmel til, at ethvert offentligt tilgodehavende skal kunne inddrives ved indeholdelse i alle former for løn- og pensionsudbetalinger samt i udbetalinger hidrørende fra private pensionsordninger i banker og forsikringsselskaber.

Forslagsstillerne finder endvidere, at der senest januar 1998 skal ske genoptagelse af udvalgsarbejdet fra september 1992, det førnævnte Konkursudvalg.

Det er rigtigt, at Udvalget vedrørende inddrivelse hos selvstændigt næringsdrivende i juli 1991 afleverede en rapport med indledende undersøgelser, det, der hed fase 1, vedrørende konkursmisbrug, kreditorly og anden bevidst betalingsundvigelse, og i september 1992 kom med løsningsforslag, den såkaldte fase 2. Fase 3-udvalget, hvis kommissorium var at afgive en samlet indstilling om løsningsforslag, blev nedlagt i midten af 1994, idet det blev besluttet, at der skulle fremsættes en samlet restancepakke, og at de resterende emner i fase 3-udvalget kunne indarbejdes i denne restancepakke.

Selv om de lovinitiativer, der var iværksat i starten af 1990'erne, havde haft en positiv effekt på restanceudviklingen, var der fortsat en anledning til at overveje, om inddrivelsen af

især erhvervsvirksomheders gæld til det offentlige kunne effektiviseres yderligere. Som led i denne restancepakke blev der bl.a. vedtaget lov nr. 1093 af 21. december 1994 om effektivisering af inddrivelsen af restancerne til det offentlige.

Lov nr. 1093 indeholdt tre elementer til effektivisering af inddrivelsen af restancer til det offentlige: for det første begrænsning af skyldneres muligheder for at deltage i offentligt udbud eller offentlige udbudsforretninger, for det andet indberetning af oplysninger om skyldnere til private kreditoplysningsbureauer, og for det tredje stramning af reglerne for afregning, sikkerhedsstillelse og for registrering som indeholdelsespligtig for A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og moms, den såkaldte trip trap træsko- eller tretrinsmodel.

Begrænsningen af skyldneres muligheder for at deltage i offentlige udbudsforretninger havde til formål dels at effektivisere inddrivelsen af erhvervsvirksomhedernes gæld til det offentlige og dels at begrænse muligheden for konkurrenceforvridningen mellem virksomheder, der ikke har gæld til det offentlige, og virksomheder, der har gæld til det offentlige.

Offentlige myndigheder og almennyttige boligselskaber m.v. fik således pligt til at udelukke virksomheder, der har en betydelig forfalden gæld, mere end 100.000 kr. til det offentlige, fra at deltage i offentlige udbudsforretninger, hvis gælden angår betaling af skat og afgifter og sociale sikringsordninger.

På baggrund af erfaringerne i forbindelse med den i 1991 vedtagne lov om nægtelse og fratagelse af autorisationer inden for en række erhvervsområder blev der indført en model, hvorefter misbrug af pligten til at opkræve A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og moms for det offentlige bliver sanktioneret efter en gradueret skala indeholdende tre led, det, jeg kaldte trip trap træsko før.

Der er således løbende op gennem 1990'erne lavet en lang række forskellige tiltag til at begrænse erhvervsvirksomheders restancer til det offentlige, således at der ikke er oplagte nye muligheder for et udvalg at bearbejde.

Regeringen har som bekendt endvidere besluttet at forstærke indsatsen mod spekulation og økonomisk kriminalitet. Handlingsplanen af 3. juni 1997 mod økonomisk kriminalitet samt redegørelsen af juli 1997 til Folketinget i henhold til dagsordenen D 74 af 8. april 1997 om spekulation og økonomisk kriminalitet indeholder således en række initiativer og forslag til

bl.a. et forstærket administrativt samarbejde mellem de relevante myndigheder.

Derudover er der i Justitsministeriets regi nedsat et udvalg, der skal gennemgå lovgivningen og komme med forslag til ændringer, der kan effektivisere og styrke indsatsen mod økonomisk kriminalitet og datakriminalitet. Det under Skatteministeriet nedsatte koordinationsudvalg vedrørende bekæmpelse af økonomisk kriminalitet, den tidligere styregruppe vedrørende selskabstømmingerne, skal beskæftige sig med at gennemføre initiativerne og forslagene til et forstærket administrativt samarbejde mellem myndighederne om bekæmpelse af økonomisk kriminalitet.

Jeg er endvidere blevet gjort opmærksom på, at man i Norge i forbindelse med bekæmpelse af økonomisk kriminalitet har oprettet et såkaldt konkursråd. Dette konkursråd, der har eksisteret siden 1994, har en rådgivende og en vejledende funktion. Rådet skal bl.a. arbejde for en effektiv praktisk og resultatorienteret konkursbehandling inden for gældende lovgivning og forskrifter og fremme harmoniseringen af praksis i de forskellige landsdele.

En lignende konstruktion i Danmark ville eventuelt kunne forbedre koordineringen af de forskellige offentlige myndigheders indsats i forbindelse med indgivelse af konkursbegæring og konkursbehandling navnlig med henblik på bekæmpelse af økonomisk kriminalitet samt fastlæggelse af strategier og varetagelse af det offentlige interesser i konkursbehandlingen. Etableringen af et sådant konkursråd i Danmark bør overvejes i det tidligere omtalte koordinationsudvalg.

Det vil være oplagt at inddrage spørgsmålet om indrømmelse af næringskarantæne for virksomheder eller personer, der på grov eller spekulativ vis driver virksomhed uden at afregne til det offentlige, i koordinationsudvalgets arbejde.

Jeg vil dog pege på, at det ikke er uden problemer at udvide gruppen, der er omfattet af muligheden for at blive underkastet næringskarantæne. Ud fra et retssikkerhedsmæssigt synspunkt er det en meget indgribende foranstaltning, et indgribende middel for den enkelte erhvervsdrivende at få et næringsforbud.

Som forslagsstillerne også har gjort opmærksom på, har Folketinget senest ved lov nr. 1204 af 27. december 1996 vedtaget en række ændringer af forskellige lovbestemmelser om inddrivelse af gæld til det offentlige, effektivisering

af det offentliges restanceinddrivelse. Lov nr. 1204 indeholder følgende elementer:

Justering af beløbsgrænser for indberetning af skyldnere til private kreditoplysningsbureauer, indregning af skatterestancer i den skattemæssige forskudsregistrering inden for den gældende beløbsgrænse, adgang til udpanning og indeholdelse af løn på enkelte områder, hvor der havde vist sig behov herfor.

Der er således hele tiden sket en vurdering af, hvorvidt restanceinddrivelsen vedrørende lønmodtagere og selvstændigt erhvervsdrivende m.fl. kan effektiviseres yderligere. Disse tiltags effekt bør vurderes, før nye initiativer kan sættes i søen. Det vil være fornuftigt.

Endvidere henviser jeg til arbejdet i det nævnte koordinationsudvalg under Skatteministeriet samt det under Justitsministeriet netop nedsatte udvalg vedrørende bekæmpelse af økonomisk kriminalitet.

Regeringen finder derfor ikke, at der på nuværende tidspunkt er oplagte grunde til nye tiltag vedrørende det offentliges restanceinddrivelse og finder således ikke, at der er behov for det af forslagsstillerne foreslåede udvalgsarbejde, da der er en hel del arbejde i gang, som præcis beskæftiger sig med dette tema.

Så jeg skal meddele, at regeringen ikke af den grund kan støtte det fremsatte beslutningsforslag.

Jens Peter Verner (S):

SF's beslutningsforslag omhandler yderligere effektivisering af inddrivelse af gæld til det offentlige samt genoptagelse af udvalgsarbejdet vedrørende næringskarantæne.

Hvad angår spørgsmålet om inddrivelse af gæld til det offentlige, var det spørgsmål også til forhandling i forbindelse med forhandling af restancepakken i 1994. Med det lovforslag, der blev vedtaget, skete der en effektivisering af inddrivelse af restancerne. Jeg skal her nævne skyldners mulighed for at deltage i offentligt udbud, indberetning af gæld til det offentlige til private kreditoplysningsbureauer, stramning af reglerne for afregning, for sikkerhedsstillelse og for registrering som indeholdelsespligtig for A-skat og arbejdsmarkedsbidrag og moms.

Med baggrund i disse stramninger, der har fundet sted, finder Socialdemokratiet ikke, at der på nuværende tidspunkt bør foretages yderligere stramninger, men det betyder jo ikke, at vi ikke skal sætte ind med en betydelig indsats for at sikre det offentliges tilgodehavne-

der. Samtidig er det jo både afgørende og vigtigt, at der tages alle de skridt, det er muligt for at bekæmpe økonomisk kriminalitet rettet mod det offentlige. Det er der jo også fra skatteministerens og fra justitsministerens side givet tilsagn om dels ved besvarelse af spørgsmål og dels ved de oplysninger, der er afgivet under samråd i Skatteudvalget.

På baggrund af de synspunkter, jeg her har tilkendegivet, skal jeg gentage, at vi ikke støtter det fremsatte forslag.

Erling Oxdam (V):

Det foreliggende forslag fra SF byder jo på tilbud om yderligere styrkelse af inddrivelse af gæld, som nogen har til det offentlige, og genoptagelse af et udvalgsarbejde vedrørende indstilling om løsningsforslag til næringskarantæne.

Hvis vi siger, at Venstre ikke finder, at et sådant forslag skal nyde fremme, må man endelig ikke tro, at Venstre kan lide dem, der unddrager sig at betale deres gæld til det offentlige. Dem kan vi bestemt ikke sympatisere med, specielt altså ikke dem, der bevidst unddrager sig betalingspligten. Men der er jo også nogen, som har uheld, og som bare lider tab, uden at det behøver være bevidst eller kriminel. Det kan simpelt hen bare være sort uheld.

Men det er da klart, at jo flere der er, der på den ene eller den anden måde ikke betaler deres gæld til det offentlige, jo flere penge skal vi andre skatteydere betale. Så dette må være i fælles interesse, og det må være den intention, der ligger bag SF's forslag.

Nu må jeg så sige, at jeg havde forberedt at skulle gennemgå en del af de tiltag, som den højtærede skatteminister nu har gennemgået, og som fortæller lidt om, hvad der foregår, og hvad der allerede er af lovhjælp i hvert fald til inddrivelse af gæld, og at der også er et justitsministerielt udvalg, der ser på sagen.

Når vi har fået det at vide – og jeg takker for den grundige gennemgang – ja, så er der vel næppe på dette tidspunkt grund til at genoptage, som det hedder, et udvalgsarbejde.

Dermed er der så ikke taget stilling til de metoder, som SF gerne vil bruge, herunder dette med næringskarantæne. Det lyder lidt drastisk. Det er stadig væk det her: Hvordan skal man betale sin gæld, hvis man ikke må arbejde, hvis man ikke må drive virksomhed? Det er næsten ikke til at forstå. Så jeg vil altså nok sige, at det er et meget betænkeligt forslag. Men jeg

vil ikke tage stilling til det, men til helheden i forslaget, og der må jeg så sige, at vi mener heller ikke fra Venstres side, at man skal efterkomme beslutningsforslaget på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

De allerallersidste bemærkninger i hr. Oxdams ordførertale får mig til at bede om ordet for en kort bemærkning. For betragtningen om, hvordan man skal kunne betale sin gæld tilbage, når man ikke må få bevilling til at drive næring, er selvfølgelig relevant og også rimelig at bringe i denne sammenhæng.

Jeg vil blot gøre hr. Oxdam opmærksom på, at den første minister, der foreslog næringskarantæne eller bevillingsinddragelse som sanktion over for hårdnakkede skyldnere i forhold til det offentlige, var en borgerlig minister. Det var nemlig hr. Henning Dyremose, der for snart mange år siden indførte det for første gang, og det var altså også et skridt, man fra borgerlig side syntes var et middel, man måtte tage i brug, når folk simpelt hen nægtede at betale deres gæld til det offentlige.

Så det er altså ikke et våben, som de borgerlige har fraskrevet sig. Tværtimod. De var de første, der bragte det på bane.

Gitte Seeberg (KF):

Dette beslutningsforslag omhandler to forhold. Dels pålægger beslutningsforslaget regeringen at fremsætte et lovforslag, der skal omfatte yderligere inddrivelsesmuligheder, dels at der skal nedsættes et udvalgsarbejde, der skal komme med forslag til idømmelse af næringskarantæne.

Helt overordnet er Det Konservative Folkeparti enig med SF i, at det er vigtigt, at restancinddrivelsen sker effektivt, og at det ikke skal være nemt for hverken privatpersoner eller virksomheder at undslå sig betaling af krav fra det offentlige.

Desværre har vi jo måttet konstatere, at restancerne har trods af politiske ønsker og tiltag fortsat er steget, om end dog så kun beskedent. Imidlertid forholder det sig sådan, at der rent faktisk på nuværende tidspunkt allerede har fundet mange tiltag sted, som alle har været støttet af Det Konservative Folkeparti. For eksempel er virksomheder, der i dag skylder det offentlige mere end 100.000 kr., udelukket fra at byde på offentlige arbejder og arbejder

hos f.eks. almennyttige boligselskaber. Denne regel er netop indført for at undgå konkurrenceforvridning mellem de virksomheder, der svarer sit til det offentlige, i forhold til dem, der ikke gør.

Det er dog samtidig vigtigt at notere sig, at ikke alle virksomheder, der skylder det offentlige penge, nødvendigvis er virksomheder af tvivlsom karakter. En enkelt stor konkurs i f.eks. byggebranchen vil meget hyppigt trække et større antal virksomheder med ned, så økonomisk tilbagegang og restance til det offentlige kan skyldes mange ting. Det behøver ikke nødvendigvis kun at betyde, at man er, hvad man kan kalde det, professionel skyldner.

På andre områder er inddrivelsen effektiviseret, f.eks. med det fælles lønindeholdelsesregister, som blev vedtaget sidste år, hvor der nu også er mulighed for inddrivelse af andre fordringer end afgifter og skatter.

Om det her – altså lønindeholdelsesregisteret – skal udvides til at omfatte andre fordringer end dem, som i dag kan inddrives, kan man selvfølgelig altid diskutere, og det er vi meget villige til. Men jeg hører også gerne, om forslagsstillerne har nogle konkrete forslag til det her.

Forslaget lægger også op til at udvide gruppen af virksomheder og personer, der skal kunne idømmes næringskarantæne. I det omfang der skal kunne idømmes næringskarantæne, er jeg helt enig med SF i, at det skal ske i domstolsregi. Sådan som jeg har forstået det, er der i dag mulighed for, at Told og Skat kan fragte personer retten til at drive virksomhed, uden at det kan prøves for retten, og det er selvfølgelig ikke holdbart.

Det er som udgangspunkt et meget vidtgående skridt at fratage folk retten til at udøve selvstændig virksomhed, men jeg er også enig i det, fru Elisabeth Arnold var oppe at sige her fra talerstolen for et øjeblik siden, nemlig at det selvfølgelig skal være muligt i visse tilfælde, hvis der er tale om grove skyldnere og folk bevidst unddrager det offentlige penge.

Men med de tiltag, som der er iværksat de seneste år både af finansministeren og af skatteministeren, mener jeg ikke, at der er behov for at genoptage det foreslåede udvalgsarbejde. Situationen bliver fulgt af myndighederne løbende, og jeg finder derfor ikke, at udvalgsarbejdet vil tjene noget formål.

SF's forslag indeholder elementer, som vi selvfølgelig kan være enige i, men vi mener

ikke, at der er behov for udvalgsarbejdet, og vi kan derfor ikke tilslutte os forslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre har gennem de seneste 8, 9, 10 år været medansvarlige for gennemførelsen af ganske mange lovtiltag og administrative tiltag for at effektivisere restanceopkrævning, for at gribe ind over for hårdnakkede systematiske restanter og for at inddrage gæld hos folk, som også havde daginstitutionsgæld og andre ting.

Vi synes egentlig, at effekten af det har været ganske god. Det hænger jo også sammen med, at der generelt er bedre økonomi ude hos folk, og det vil sige, at ny gæld ikke stiftes i det omfang, det fandt sted for 10 år siden. Det kan man også mærke på den gældsmasse, der er ude hos borgerne.

Vi synes egentlig, at de instrumenter, der er til rådighed for det offentlige for at få inddraget sin gæld, efterhånden er ganske varierede og ganske tilstrækkelige, og derfor synes vi ikke fra radikal side, at vi vil sætte nye ting i gang, heller ikke et nyt udvalgsarbejde. Vi mener faktisk, der er gjort meget ordentligt arbejde på dette område i forvejen, og derfor kan vi ikke støtte SF's forslag.

Kim Behnke (FP):

De tiltag, som Folketinget gennem den sidste håndfuld år har vedtaget i bestræbelserne på at få indkrævet flere penge til det offentlige, har sjældent fået Fremskridtspartiets støtte.

Det er, fordi vi mener, at filosofien er forkert. Man tager nemlig det udgangspunkt, at pengene hører hjemme i statskassen, og at når folk har pengene til privat cirkulation eller cirkulation i virksomhederne, så er de kun midlertidigt til låns.

I Fremskridtspartiet har vi præcis den modsatte opfattelse. Vi har den opfattelse, at pengene som udgangspunkt hører hjemme i den private sektor, og at når skatteministeren ser på den pengestrøm, der går igennem hans og den øvrige regerings kasser, er de der kun midlertidigt til låns.

Filosofien om, at hvis alle bare betalte det, de skulle betale, i skat, så ville vi andre slippe så meget billigere, er der intet historisk belæg for. Tværtimod er det sådan, at jo flere penge det offentlige får mellem hænderne, jo flere penge vil der blive brugt. Vi har set det, når ejendomsskatterne er steget; så har kommuner og

amter ikke formået at nedbringe andre skatter, men har tilsvarende sørget for at opskrive deres budgetter.

På samme måde vil det være sådan, at uanset hvor lovlydige borgerne bliver, uanset hvor mange der betaler præcis til tiden, ja, så vil resten af skatteborgerne opleve, at de år for år betaler mere og mere, fordi behovet for skattepenge til alskens formål er uendeligt. Og politikere fra alle partier vil til alle tider være parate til at bruge af skatteborgernes penge i uhæmmet omfang. Derfor er kunsten at fratage politikerne disse reguleringsmuligheder, fratage politikerne retten til at dele ud af de milde gaver.

Dermed være ikke sagt, at folk skal snyde i skat. De, der bevidst unddrager sig skattebetaling eller afgiftsbetaling, skal selvfølgelig straffes for det. Men når vi har den situation, at en mindre virksomhed, som f.eks. er kommet bagud med momsbetalingen eller andre afgifter eller A-skat osv., oftest fordi virksomheden har været uheldig – en kunde er måske gået konkurs, og imens konkursbehandlingen pågår, ja, så er der en ny virksomhed, det går galt for – så er det, vi får denne dominoeffekt i erhvervslivet, hvor den ene konkurs trækker den næste efter sig.

I de situationer er det vores opfattelse, at de penge, som skyldes til det offentlige, ikke skal have nogen særlig fortrinnsstilling. Derfor har vi stemt imod de gange, hvor man har ønsket at betragte skyld til det offentlige som noget særligt. Vi synes faktisk, det er vigtigere, at der ud af et konkursbo eller en virksomhed, som er bagud med betalingerne, først sker betaling til andre private virksomheder, så vi undgår, at de også bliver bragt i økonomisk uføre.

Men det synspunkt har jo ikke den store anerkendelse her i Folketinget, for Folketinget består primært af politikere, som gerne vil ud og dele penge ud til godt, stort og småt.

Når så SF ligefrem vil skærpe reglerne – man vil have et udvalgsarbejde i gang igen; der foregår så mange andre udvalgsarbejder – så er jeg sikker på, at hvis ministeren mener, der er behov for det, så gør ministeren såmænd sikkert det uden at spørge Folketinget om det. Så den del af det bekymrer os ikke så meget.

Men derimod, når SF når dertil, at man ligefrem vil fratage folk næringsretten, jamen hvordan skal smedemesteren så nogen sinde komme ud af den gæld? Hvordan skal VVS-manden gøre det, hvordan skal revisoren, der er autori-

seret, gøre det, osv.? Hvis man går ind og fratager folk deres næringsret, har de aldrig nogen sinde mulighed for andet end at gå på fattiggården og blive – åh nej, det hedder det jo ikke i vore dage; i vore dage hedder det, at så kan man jo lukke sin virksomhed og gå på bistandshjælp.

Vi synes bare, det er en dårlig løsning. Vi synes, det er bedre, at den virksomhed bliver givet lidt ekstra elastik, får mulighed for at overleve, måske oven i købet bibeholde en række arbejdspladser, frem for at man jægter folk, slår virksomhederne ned og sender virksomhedens ejer og familie på bistandshjælp og offentlig forsørgelse. Det synes vi er en meget dårlig løsning.

Derfor er det sådan, at det at fratage folk deres næringsret nok er noget af det værste, man kan gøre. En af de allerformemste ting, et menneske kan have i sit liv, er muligheden for at forsørge sig selv og sine, og det vil SF fratage folk, blot fordi man er kommet bagud med momsbetaling eller afgiftsbetaling.

Aldrig nogen sinde! Der er derfor usædvanlig lidt i det forslag, som Fremskridtspartiet synes er positivt. Faktisk så lidt, at vi vil anbefale det til forkastelse.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Da vores ordfører, hr. Frank Aaen, desværre ikke kan være til stede, skal jeg fremsætte vores syn på forslaget fra SF.

Enhedslisten er meget positiv over for en del af forslaget, og det gælder især, når det drejer sig om strammingerne over for erhvervslivet. Vi er også positive over for spørgsmålet om næringskarantæne.

Vi er mindre positive over for inddrivelse, når det drejer sig om private personer. Vi mener, at der allerede er mange stramminger, og vi så gerne, at man også kiggede på muligheder for gældssanering i de tilfælde.

Det er ud fra de kommentarer, at vores ordfører vil indgå i udvalgsarbejdet, altså en positiv holdning til forslaget.

Ole Donner (DF):

Dansk Folkeparti vil indstille beslutningsforslaget fra SF til forkastelse. Jeg havde skrevet en del begrundelser ned for det, men jeg synes egentlig, skatteministeren kom med en meget fyldig begrundelse, som jeg lyttede meget interesseret til, og skatteministeren beviste jo, at der er og har været iværksat en lang række tiltag på

disse områder. Derfor kan jeg i det store og hele tilslutte mig det, som skatteministeren sagde om forslaget, og vi indstiller det til forkastelse.

Formanden:

Hr. Kristen Touborg som ordfører for forslagsstillerne.

Kristen Touborg (SF):

Som det fremgår af forslaget, ønsker SF for det første, at man effektivt bremser den voldsomme stigning i restancer til det offentlige, som vi har set gennem de seneste 10-12 år.

Det har så været en gennemgående tone i debatten her i dag, at de fleste er enige i, at vi skal have en effektiv bremse på det. Restancerne er jo steget fra 1985, da var de 15 mia. kr., til 50 mia. kr. i 1996, og det har vel også været tonen i debatten, at man ikke er nået langt nok, men man synes samtidig generelt set, at vi er så langt på vej – rigtig godt på vej – hen imod at få den effektivitet ind i kontrollen.

For det andet foreslår vi en genoptagelse af det udvalgsarbejde, som den tidligere skatteminister i 1991 igangsatte vedrørende konkursrytteri. Arbejdet blev jo ikke afsluttet, som vi også har hørt her, specielt fra skatteministeren, der gav en god og grundig redegørelse. Det sagde hr. Ole Donner også, og det er nok det eneste, jeg var enig med hr. Ole Donner i. Men jeg er enig med ham i, at den redegørelse, som skatteministeren fremkom med, også viser noget om, at det er et stort problem, som der er god grund til at have for øje og være meget opmærksom på. Ikke mindst det vil give grundlag for en interessant udvalgsbehandling, kunne jeg forestille mig.

Hvis jeg skal sige en lille smule mere om de indlæg, der har været, vil jeg godt begynde med det mest positive. Hr. Bent Hindrup Andersen fra Enhedslisten er positiv over for forslaget, jeg må jo nok sige som den eneste, der helt vil gå ind i det, som det foreligger. Men ellers er såvel skatteministeren som hr. Jens Peter Vernersen jo i grunden ret positive, i rimelig udstrækning positive, i deres holdning over for problemstillingen. Der er bare det ved det, at såvel skatteministeren som hr. Jens Peter Vernersen kommer til en anden konklusion på deres overvejelser, end vi er kommet til, og det må vi jo så diskutere i forbindelse med udvalgsarbejdet og se, hvad vi kan få ud af det.

Såvel hr. Erling Oxdam som fru Gitte Seeberg og fru Elisabeth Arnold giver udtryk for, at der

skal være effektivitet i arbejdet, at restancerne skal nedbringes. Men alle tre ordførere mener så, at det sker i tilstrækkeligt omfang.

Jeg vil gerne takke for debatten her i dag og så bebude, at jeg forventer, at vi får et rimelig interessant udvalgsarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 73:

Forslag til folketingsbeslutning om vurdering af små landbrugsejendomme efter bondegårdsreglen.

Af Kim Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 19/11 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Fremskridtspartiet har stillet forslag om, at regeringen pålægges at fremsætte et lovforslag, som sikrer, at små landbrugsejendomme, hvor på der er landbrugspligt og bopælspligt, vurderes efter den såkaldte bondegårdsregel. Det drejer sig om, at en række mindre landbrugsejendomme i forbindelse med 20. alm. vurdering er overflyttet fra landbrugsvurdering til parcelhusvurdering, selv om der fortsat er landbrugs- og bopælspligt samt landbrugsdrift på ejendommen.

Forslagsstillerne finder, at vurderingen af de mindre landbrugsejendomme er urimelig og ofte meget tilfældig. De finder derfor, at alle ejendomme, der er omfattet af landbrugslovens landbrugspligt, bør vurderes som landbrugs-